

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10So/108/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200077
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7014200077.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľiek: 1/ J. V. I., rod. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., 2/ Ing. J. H., rod. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., ako nástupcovia po zomrelom navrhovateľovi Mgr. W. I., zomr. XX.XX.XXXX, bytom K., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o starobný dôchodok, o preskúmanie rozhodnutia odporkyne zo dňa 18. decembra 2013 č. XXX XXX XXXX, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sd/2/2014-24 zo dňa 2. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sd/2/2014-24 zo dňa 2. júna 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporkyne zo dňa 18. decembra 2013 č. XXX XXX XXXX, ktorým odporkyňa podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z.z. zamietla žiadosť navrhovateľa zo dňa 18. novembra 2013 o priznanie starobného dôchodku od 23. októbra 2010.

Súd v konaní podľa § 250l a nasl. O.s.p. po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, oboznámení sa s dávkovým spisom odporkyne dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa zo dňa 13. januára 2014 nie je dôvodný.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nebol v konaní úspešný a odporkyňa nemá zo zákona právo na ich náhradu.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že rozhodnutím Generálneho riaditeľstva Zboru

väzenskej a justičnej stráže SR č. GR ZVJS-12047/30-99 zo dňa 7. januára 1999 bol navrhovateľovi od 31. decembra 1998 priznaný starobný dôchodok podľa § 132, § 133 a § 23 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Starobný dôchodok navrhovateľa sa od 1. júla 2002 (od účinnosti) v zmysle § 125 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov len považuje za výsluhový dôchodok, naďalej však ide o starobný dôchodok priznaný podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Uvedenú skutočnosť potvrdilo aj Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže SR listom zo dňa 30. decembra 2013, v zmysle ktorého je navrhovateľ poberateľom výsluhového dôchodku, ktorý bol prekvalifikovaný zo starobného dôchodku. Starobný dôchodok navrhovateľa teda nie je výsluhovým dôchodkom podľa § 38 a § 39 zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, iba sa za taký považuje. Vznik nároku na starobný dôchodok a zároveň jeho priznanie podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení vylučuje možnosť vzniku nároku na ten istý druh dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

V tejto súvislosti krajský súd poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a v danom prípade na rozsudok č. k. 9So/134/2010 zo dňa 24. novembra 2011, v ktorom najvyšší súd uviedol „Podľa § 125 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. starobné dôchodky policajtov, ak ich služobný pomer trval najmenej 15 rokov, na ktoré vznikol nárok podľa doterajších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa odo dňa účinnosti tohto zákona považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti tohto zákona, ak sú k tomuto dňu vyplácané orgánom sociálneho zabezpečenia ministerstva.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že starobný dôchodok navrhovateľa priznaný podľa §§ 132 a 133 zákona č. 100/1988 Zb. a ku dňu účinnosti zákona č. 328/2002 Z.z. (01.01.2002), vyplácaný orgánom sociálneho zabezpečenia ministerstva vnútra je naďalej starobným dôchodkom, nie je výsluhovým dôchodkom priznaným podľa § 38 zákona č. 328/2002 Z.z. Za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. sa iba považuje na účely jeho ďalšej výplaty z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov.

Okolnosť, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení už raz priznaný dňom 04.08.1999, je takou okolnosťou, ktorý vylučuje možnosť vzniku ďalšieho nároku na taký istý druh dôchodku (starobný dôchodok) podľa neskoršieho zákona o sociálnom poistení.“

Na záver súd poznamenáva, že námietkami navrhovateľa uvedenými v podaní zo dňa 25. apríla 2014 sa v tomto konaní nezaoberal, pretože jeho predmetom bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne z hľadiska, či navrhovateľ má nárok na starobný dôchodok podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ak mu už raz starobný dôchodok bol priznaný podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie prostredníctvom svojej právnej zástupkyne z dôvodu, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní vo veci neúplne zistil skutkový stav, nedostatočne sa oboznámil s preukázanými dôkazmi. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom odôvodnení sa krajský súd opiera len o ustanovenie § 125 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, že sa starobný dôchodok iba považuje za dôchodok výsluhový.

Uviedol, že najvyšší súd v niektorých svojich rozhodnutiach nebráni vzniku nároku na starobný dôchodok podľa zákona č. 461/2003 Z.z. vo všeobecnom systéme dôchodkového poistenia aj príslušníkovi ozbrojeného zboru alebo ozbrojených síl, ktorý už dosiahol dôchodkový vek podľa § 274 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, splnil podmienky nároku na niektorú z výsluhových dávok a získal k tomuto dňu akúkoľvek hodnotiteľnú dobu poistenia vo všeobecnom systéme dôchodkového poistenia (nie dobu poistenia vyžadovanú u poistenca, ktorý bol poistený výlučne vo všeobecnom systéme).

Odporkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne

správne. Dôvody, ktoré navrhovateľ uvádza v odvolaní považuje odporkyňa za neopodstatnené. Odporkyňa má za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť rozhodnutia odporkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p., napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo preskúmal bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia zákona, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 v spoj. s § 250i ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporkyne č. XXX XXX XXXX. zo dňa 18. decembra 2013, ktorým bola zamietnutá žiadosť navrhovateľa podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z.z. o priznanie starobného dôchodku od 23. októbra 2010. Žiadosťou zo dňa 18. novembra 2013 navrhovateľ požiadal o priznanie starobného dôchodku od 23. októbra 2010.

Podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

- a) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach,
- b) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b), ak bol z tohto zamestnania prevezený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) a e),
- c) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h).
- d) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. i) až l), alebo

e) 60 rokov.

Podľa § 132 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení vojak z povolania má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 55 rokov, ak vykonával najmenej 20 rokov službu zaradenú do I. kategórie funkcií.

Podľa § 125 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov starobné dôchodky policajtov, ak ich služobný pomer trval najmenej 15 rokov, na ktoré vznikol nárok podľa doterajších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa odo dňa účinnosti tohto zákona považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti tohto zákona, ak sú k tomuto dňu vyplácané orgánom sociálneho zabezpečenia ministerstva.

Podľa rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky číslo GR ZVJS-12047/30-99 zo dňa 7. januára 1999 bol navrhovateľovi od 31. decembra 1998 priznaný starobný dôchodok podľa § 132, § 133 a § 23 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľ získal aspoň 25 rokov zamestnania a v službe získal najmenej 20 rokov v I. kategórii funkcií, preto mu vznikol nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. dovŕšením 55 rokov veku 22. mája 1996.

Podmienky na dôchodok s prihliadnutím na znížený dôchodkový vek podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. posúdil a sumu dôchodku aj so zohľadnením dôb zamestnania získaných vo všeobecnom systéme určil útvar Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky. Starobný dôchodok, ktorý je naďalej vyplácaný Generálnym riaditeľstvom Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, sa za výsluhový dôchodok iba považuje, naďalej je však starobným dôchodkom priznaným podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, pre priznanie ktorého navrhovateľ splnil všetky zákonné podmienky k 31. decembru 1998. Okolnosť, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení už raz priznaný dňom 31. decembra 1998 je takou okolnosťou, ktorá vylučuje možnosť vzniku ďalšieho nároku na ten istý druh dôchodku (starobný dôchodok) podľa neskoršieho zákona o sociálnom poistení.

Z uvedeného dôvodu navrhovateľovi nárok na ten istý druh dôchodku, za tie isté doby zamestnania nevznikol.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, keď sa stotožnil s jeho odôvodnením ako i jeho právnym posúdením.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Navrhovateľ nebol v konaní úspešný a odporkyňa nemá zo zákona nárok na ich náhradu (§ 250k ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.